

Evangelium Matouše 3,13 *Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. 14 Ale on mu bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ 15 Ježíš mu odpověděl: „Připust' to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všecko, co Bůh žádá.“ Tu mu Jan již nebránil. 16 Když byl Ježíš pokřtěn, hned vystoupil z vody, a hle, otevřela se nebesa a spatřil Ducha Božího, jak sestupuje jako holubice a přichází na něho. 17 A z nebe promluvil hlas: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“*

Evangelium o Ježíšově křtu obsahuje takové množství inspirativních obrazů, že by se o něm dalo kázat na všechny neděle po Vánocích, klidně až do postu. Rád bych dnes zmínil pouze jeden moment, který ve mě zvláště silně rezonuje.

Představte si, že před Jana Křtitele předstupuje přibližně třicetiletý Ježíš, a poté, co je pokřtěn, se z nebe ozve hlas: *ty jsi můj milovaný syn.*

Víte, co mě na té scéně nejvíce fascinuje? Že ta slova nezazněla jako odměna za Ježíšovo vzorné dětství, dospívání a ranou dospělost. Ta slova – *ty jsi můj milovaný* – nevyjadřovala skutečnost, že Bůh byl s dosavadním Ježíšovým životem spokojen. Nikoli. Ta slova – *ty jsi můj milovaný* – totiž zazněla ještě dříve, než Ježíš cokoli udělal.

Ještě dříve, než

- obstál před Zlým, který se pokoušel svést jej z cesty
- se musel vyrovnat s tím, že jej v jeho rodné vesnici považovali za vyšinutého
- se musel smířit s tím, že mu mnozí nevěřili a dost bylo těch, kteří jej opustili
- projevil neochvějné odhodlání pro druhé obětovat úplně všechno
- byl podroben krutému výslechu a potupné smrti na kříži, mu Bůh říká: *ty jsi můj milovaný.*

Tento moment vyjadřuje to, co je pro evangelium naprosto zásadní: že Bůh nás miluje dokonalou láskou bez ohledu na to, zda jsme si to nějak zasloužili nebo naopak, jsme vůči němu v permanentní opozici.

Myslím, že tyto myšlenky nám nemohou znít nikdy aktuálněji, než právě na začátku roku. To je totiž období, kdy motivováni novoročními předsevzetími, opětovně zjišťujeme, že se nám nedaří být dokonalejšími, pořádnějšími, milosrdnějšími, jinými slovy, že si nezasloužíme být více milováni.

Usvědčení vlastní nenapravitelností slyšíme dnes, v neděli křtu, čisté evangelium: ***ty jsi můj milovaný, ty jsi moje milovaná.*** Jedná se o stejné poselství, které jsme slyšeli v ten den, kdy jsme byli pokřtěni. Ve vodě křtu tě Bůh nazval svým/svou. Ať už jsi byl/byla v té době nemluvnětem nebo dospělým mužem/ženou.

Křest nemluvněte je snad nejvýmluvnějším znamením přijetí člověka, které není vázáno na předběžné podmínky a výkony. Zároveň je v něm akcentována hlavní pointa křtu: milost, která předchází všechno naše snažení. Milost, která není Boží odměnou za hezký život, nýbrž jeho předpokladem.

Na čele pokřtěného člověka je učiněno znamení kříže. Toto znamení, které věřící opakují, když se modlí, vstupují do chrámu, přijímají požehnání nebo odpuštění hříchů mimo jiné vyjadřuje, že nezničitelná hodnota člověka nemusí být spatřována jen v pozitivních zkušenostech a výkonech.

V prostoru církve se životní příběh nerozpouští v tom, co člověk se svým životem učinil nebo je schopen učinit. Hodnota našeho života totiž nespočívá v tom, co jsme zvládli a čeho jsme dosáhli, ale v ničím nepodmíněné Boží dobrotě a věrnosti. Díky této jistotě člověk může unést i vlastní neúspěchy a prohry.

Křesťanská víra neváže úspěšnost vlastního života pouze na okamžiky štěstí, protože si je vědoma, že Bůh vstupuje i do neštěstí, troskotání, ano, dokonce i do smrti, avšak tam nezaniká, nýbrž tím vším prochází.

Tím samozřejmě nemá být řečeno, že životní cesta věřícího člověka je jen sérií krizí a nezdarů. Neštěstí a neúspěch jsou i bez našeho přičinění trvalou součástí života, před kterými sice často utíkáme, anebo alespoň zavíráme oči, ale odstranit je nedokážeme.

Lidé z našeho okolí obvykle hledají smysl života ve šťastných momentech rodiny. Hezké vzpomínky a optimistická očekávání se stávají tím, co rodinu nese a drží pohromadě.

Mnozí se mylně domnívají, že k zajištění štěstí potřebují více. Více věcí, více bohatství, více peněz, příležitostí, zábavy, technologií, jídla, pití, energie, více, více, více.

Ale jistě mi dáte zapravdu, že **ve chvíli, kdy**

- držíte v náruči novorozeně a sledujete jeho neskrývanou touhu žít
- pozorujete mladého člověka, který se těší, až si šlehne další dávku drogy
- registrujete materiálně zajištěné lidi, marně hledající, čím by zaplnili prázdnotu vlastního nitra
- nasloucháte umírajícím, kteří nevědí, proč vlastně žili, ale přesto nebo právě proto se bojí zemřít

je vám najednou zřejmé, že tím největším darem pro člověka je nalézt život s velkým Ž.

Mám na mysli život, který je uprostřed toho všeho, co prožíváme, ale zároveň toto vše přesahuje. Přesahuje náš čas, naši přítomnost i naši budoucnost a přesto je v každém okamžiku přítomen. Přesahuje naše každodenní starosti, i přesto, že se jich bytostně týká.

Koloběh narození a smrti, rozvoje a úpadku, stoupání a sestupu vypovídá o samotné podstatě lidského života, kterou je transformace. Křest takovou transformaci nejen vyjadřuje, ale také zahajuje.

Ve křtu je člověk Bohem pozván k tomu, aby každý den nechával v sobě umírat touze po vlastnění více věcí a dovolil, aby se v něm rozvíjela touha po větším množství opravdového života.

Lidé, kteří opustili církev, neboť se jim zdálo, že jim nemá duchovně co nabídnout, často později doznávají, že jejich nábožensko-spirituální „patchwork“, který si sami vytvořili na základě široké nabídky, je nedostačující. Je jako deka, kterou si sice sami upletli, ale která je nehřeje.

Chtěl bych vás vyzvat, abychom dnes, v neděli křtu, poděkovali za to, že jsme křesťany. Poděkujme za to, že patříme do tohoto sboru. Poděkujme v modlitbě za naše rodiče, kmotry, za faráře, který nás křtil.

Připomeňme si datum našeho křtu, prohlédněme si fotografie z této slavnosti. Vraťme se ke křtu našich dětí, rozviňme o tom rozhovor u dnešního oběda nebo večere.

Křest je neuvěřitelným fenoménem, je to okamžik, kdy jsme vstoupili do života s velkým Ž, ve kterém je láska nejvyšší hodnotou a Kristus jejím dárce a my jsme milovaní, to znamená, touto láskou obdarovaní.